

OKRESNÍ STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ V LIBERCI
U Soudu 345/1, 460 79 Liberec 1
tel. +420 485238511 fax +420 485101241
e-mail: podatelna@osz.lbc.justice.cz

ZT 1557/2008- 432

Krajskému soudu v Ústí nad Labem

pobočka v Liberci

prostřednictvím

Okresního soudu

v Liberci

K sp.zn. 3T 32/2011

Věc: obžalovaní členové Zastupitelstva města Liberce – trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona – **odůvodnění odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 7.2.2014, č.j. 3T 32/2011-2164**

Proti shora označenému rozsudku Okresního soudu v Liberci podala státní zástupkyně do protokolu odvolání, které je nyní odůvodňováno takto:

Odvolání je podáváno v **neprospěch** obžalovaných MUDr. Kateřiny Absolonové, nar. [redacted] Ing. Pavla Bernáta, nar. [redacted] Ing. Ondřeje Červinky, nar. [redacted] Michaela Dufka, nar. [redacted] Ing. Františka Hruši, nar. [redacted] MUDr. Jiřího Janaty, nar. [redacted] Naděždy Jarošové, nar. [redacted] Ctibora Jecha, nar. [redacted] Naděždy Jozífkové, nar. [redacted] Jany Kašparové, nar. [redacted] Ing. Jiřího Kittnera, nar. [redacted] Bc. Zuzany Kocumové, nar. [redacted] Hany Konšelové, nar. [redacted] Ing. Jaroslava Morávka, nar. [redacted] Mgr. Květoslavy Morávkové, nar. [redacted] Ing. Petra Olyšara, nar. [redacted] Ing. Ivo Palouše, nar. [redacted] Ing. Jána Piňko, nar. [redacted] Martina Seppa, nar. [redacted] MUDr. Vladimíra Šámala, nar. [redacted] Milana Šíra, nar. [redacted] Jana Veverky, nar. [redacted] a Ing. Vladimíra Vojtíška, nar. [redacted] do výroku o zproštění obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu.

Shora označeným rozsudkem byli všichni obžalovaní podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěni obžaloby pro skutek, že v Liberci dne 26.4.2007 na 4. zasedání Zastupitelstva města Liberec jako členové Zastupitelstva města Liberec, kterým je podle § 85 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, vyhrazeno rozhodování o převodu nemovitých věcí z majetku obce, hlasovali pro prodej pozemků v majetku města Liberce, a to p.č. 968 o výměře 627 m² a p.č. 969 o výměře 2717 m² v k.ú. Doubí u Liberce za kupní cenu ve výši 875,- Kč/m² za pozemek p.č. 968 a ve výši 350,- Kč/m² za pozemek p.č. 969, tj. celkem 1.499.575,- Kč, přičemž zcela pominuli námitky některých členů zastupitelstva vznesené v předchozí diskuzi, kteří upozornili na nezdůvodněný rozdíl v cenách obou pozemků a na to, že cena byla konzultována s realitními makléři a podle jejich osobního názoru je příliš nízká, a naopak se spolehli na zpochybněné podklady vypracované Magistrátem města Liberce, Odborem rozvojových projektů, který běžně podobné převody nepřipravoval, přičemž z těchto podkladů nebylo zřejmé, zda se stanovením ceny v čase a místě obvyklé někdo zabýval, nebylo zde uvedeno vysvětlení zjevného nepoměru mezi cenami obou pozemků ani to, jaké je jejich přesné určení podle územního plánu, a k ceně zde bylo uvedeno pouze tolik, že byla určena podle interního předpisu města ke stanovení cen pozemků, který nabyl účinnosti dne 1.4.2004 a byl novelizován až v roce 2010, a to vše aniž by znali obvyklou cenu pozemků a aniž by si opatřili další podklady k jejímu určení, následně jejich hlasy zastupitelstvo přijalo usnesení č. 57/07, kterým byl prodej pozemků schválen, a na základě tohoto usnesení byla mezi městem Liberec a manželi Karlem a Libuší [REDAKCE] uzavřena kupní smlouva č.j. 6/07/0089, kterou byly předmětné pozemky převedeny na manžele V [REDAKCE] za kupní cenu ve výši 1,499.575,- Kč, ačkoliv obvyklá cena obou těchto pozemků mohla činit v době převodu 1.500,- Kč/m², a městu Liberec tak převodem za obvyklou cenu v intencích § 39 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, mohlo dosáhnout výtěžku ve výši 5,016.000,- Kč, vše ke škodě města Liberec, čímž měli spáchat trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona.

Soud po provedeném dokazování shledal, že k otázce zavinění nebylo v řízení prokázáno, že by kterýkoliv ze zastupitelů byl osobou schopnou na úrovni znalce z oboru odhadu nemovitostí či realitního makléře posoudit obvyklou cenu předmětných pozemků, tedy že by obžalovaní věděli, jakou škodu mohou svým rozhodnutím městu Liberec způsobit, ač tak vzhledem ke svému postavení zastupitelů vědět mohli a měli. Soud tak ve vztahu k případnému následku v podobě škody na cizím majetku u obžalovaných nedovodil zavinění v intencích vědomé nedbalosti, a proto nemohl uzavřít, že se obžalovaní dopustili trestného činu.

Soud v první řadě ve věci zkoumal, zda obžalovaní z vědomé nedbalosti porušili jim zákonem uloženou důležitou povinnost opatrovat či spravovat cizí majetek, a dospěl k závěru, že z proběhnuvší diskuse k dané majetkoprávní operaci obžalovaní mohli a měli vědět, že v případě, že navržená cena prodeje pozemku nebude cenou obvyklou, mohou ohrozit či porušit zákonem chráněný zájem na řádném spravování a opatrování cizího majetku, ovšem bez přiměřených okolností spoléhali nato, že následek nenastane. Soud tak na jejich straně stran porušení povinností dovodil shodně jako žalobce vědomou nedbalost v intencích § 5 písm. a) trestního zákona.

Soud dále ve věci zkoumal, zda zavinění obžalovaných ve formě vědomé nedbalosti lze vztáhnout i k následku, tedy k vyvolání značné škody. Přitom shledal, že obvinění neměli zvláštní odborné předpoklady pro posouzení adekvátnosti navrhované ceny pozemků, spoléhali se na správnost předkládaného návrhu, návrh byl předložen oprávněným odborem, byl schválen radou města, byli

konfrontování toliko s nepodloženými pochybnostmi dvou opozičních zastupitelů stran výše navrhované ceny za prodej pozemků. Nebyli tedy způsobilí posoudit, zda jejich jednání, tedy hlasování v zastupitelstvu města Liberec k předmětné majetkoprávní operaci, je způsobilé na straně města Liberec, v jeho majetkové sféře, která jim byla svěřena zákonem do opatrování, způsobit škodu, a v případě že ano, tak v jaké výši.

Soud tedy v řízení dospěl k závěru, že obžalovaní nevěděli, že svým jednáním mohou způsobit městu Liberec značnou škodu, tedy škodu převyšující částku 500.000,- Kč, a to jen s ohledem na připomínky 2 opozičních zastupitelů, že navrhovaná cena se jim zdá příliš nízká. Obžalovaní však byli v pozicích zastupitelů města Liberec, kteří mohli požadovat doplnění materiálů o podklady osvědčující cenu obvyklou v místě a čase a zdůvodnění rozdílu mezi navrhovanou prodejní cenou a cenou obvyklou, a s ohledem na své povinnosti vyvěrající ze zákona o obcích tak učinit nejen mohli, ale i měli. Soud proto na straně obžalovaných dovedl zavinění k následku, tedy ke způsobení škody, toliko ve formě nevědomé nedbalosti v intencích § 5 písm. b) trestního zákona, nikoliv ve formě nedbalosti vědomé.

S těmito úvahami a závěry soudu prvního stupně se obžaloba neztotožňuje z následujících důvodů.

Jak plyne z odůvodnění rozsudku, soud v řízení dospěl k závěru, že obžalovaní z vědomé nedbalosti porušili jim zákonem uloženou důležitou povinnost opatrovat či spravovat cizí majetek, neboť věděli, „že v případě, že navržená cena prodeje pozemku nebude cenou obvyklou, mohou ohrozit či porušit zákonem chráněný zájem na řádném spravování a opatrování cizího majetku, ovšem bez přiměřených okolností spoléhali nato, že následek nenastane“. Soud sice výslovně neuvádí, jakou zákonem uloženou důležitou povinnost má konkrétně na mysli, ale ze znění předchozí věty („navržená cena nebude cenou obvyklou“) lze dovést, že se jedná o povinnost uloženou § 39 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Z neznámého důvodu však citaci tohoto ustanovení vypustil z popisu skutku. Jestliže obžalovaní z vědomé nedbalosti porušili povinnost definovanou tak, že při úplatném převodu majetku se cena sjednává zpravidla ve výši, která je v daném místě a čase obvyklá, nutně to znamená, že si také museli být vědomi možnosti způsobení škody. Pokud soud dále ve věci zkoumal, zda zavinění obžalovaných ve formě vědomé nedbalosti lze vztáhnout i k následku, tedy k vyvolání značné škody, je zřejmé, že má za prokázané, že obžalovaní svým jednáním takovou škodu způsobili. Jinými slovy soud má za prokázané, že si všichni obžalovaní byli vědomi povinností uložených jim v souvislosti s nakládáním s majetkem města, jmenovitě povinnosti upravené § 39 odst. 2 zákona o obcích, z vědomé nedbalosti tuto povinnost porušili, na majetku města způsobili škodu převyšující částku 500.000,- Kč, avšak v době rozhodování nevěděli, jak vysokou škodu můžou způsobit.

Pokud jde o subjektivní stránku žalovaného trestného činu, lze plně odkázat na pronesenou závěrečnou řeč, neboť na zde uvedených závěrech nemá obžaloba co měnit. Závěry ohledně zavinění ve formě vědomé nedbalosti, a to i ve vztahu k možnosti způsobení značné škody, vycházejí nejen z obsahu diskuse, která hlasování předcházela, ale i z úrovně předložených podkladů a dalších okolností předložení návrhu. Na základě provedených důkazů bylo prokázano, že obžalovaní věděli, že svým jednáním mohou porušit zákonem jim uloženou důležitou povinnost, konkrétně povinnost stanovenou § 39 odst. 2 zákona o obcích. Jestliže věděli, že mohou tuto povinnost porušit, pak nutně také věděli, že mohou způsobit škodu. Ze znění § 39 odst. 2 zákona o obcích musí být každému zřejmé, že smyslem tohoto ustanovení

je ochrana majetku obce před jeho zcizováním za nikoli odpovídající protihodnotu. To, že v případě prodeje za cenu nižší vznikne obci škoda, je pak logickým důsledkem porušení této povinnosti. Obžalovaní nejspíš nevěděli, jaká je obvyklá cena pozemků a jak vysokou škodu přesně svým jednáním způsobí, obžaloba to koneckonců ani netvrdila. V případě, že by tomu tak bylo, nebyli by stíháni pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a trestního zákona, ale podle § 255 trestního zákona. Pokud by totiž věděli, že obvyklá cena pozemků činí celkem 5,016.000,- Kč, přesto by schválili jejich prodej za 1,499.575,- Kč, spáchali by tento trestný čin již úmyslně.

Pokud soud konstatuje, že „kdyby obžalovaní skutečně věděli, že jejich jednání je způsobilé vyvolat značnou škodu v majetkové sféře města Liberec, a přesto pro takovou majetkoprávní operaci hlasovali, pak by (...) nikdy nemohli bez přiměřených důvodů spoléhat na to, že takové ohrožení či porušení nezpůsobí hlasujíc pro takovou majetkoprávní operaci“, de facto tak vylučuje možnost spáchání trestného činu podle § 255a trestního zákona kýmkoliv. Není pravdou, že by obžalovaní v takovém případě nemohli mít negativní vztah k případnému následku, jak presumuje koncepce nedbalostního zavinění.

Je zřejmé, že podmínkou trestnosti zde nemůže být to, že obžalovaní přesně věděli, jakou škodu způsobí. Pokud by se ono „věděl“ mělo vztahovat k přesnému vyčíslení škody, spáchání předmětného trestného činu z vědomé nedbalosti by bylo prakticky vyloučeno. Jak vyplývá ze znění § 5 písm. a) trestního zákona, zavinění ve formě vědomé nedbalosti spočívá v tom, že pachatel si je vědom možností porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, způsobem v tomto zákoně uvedeným. U trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a trestního zákona to konkrétně znamená, že pachatel si je vědom možností způsobení škody v případě porušení povinnosti uložené mu zákonem a zároveň si uvědomuje, že tato škoda může být značná. Bez přiměřených důvodů ale spoléhá, že k tomuto následku, resp. účinku nedojde, tj. že svou povinnost neporuší a žádnou škodu nezpůsobí.

Proč důvody, na které se obžalovaní spolehli, nepovažuje obžaloba v daném případě za přiměřené, bylo shrnuto v závěrečné řeči a není třeba to na tomto místě znovu opakovat. Zásadní je nyní otázka, zda si obžalovaní byli vědomi možnosti vzniku značné škody. Obžaloba je toho názoru, že možnost způsobení značné škody byla zjevná a patrná právě z údajů, které měli obžalovaní při svém rozhodování k dispozici: z výměr převáděných pozemků, z navržených cen za m² a z již zmiňovaného a neodůvodněného rozdílu v obou cenách. Pokud je rozhodováno o prodeji pozemků o celkové výměře 3.344 m², přičemž cena jednoho metru se pohybuje v řádech stokorun, musí být každému běžně uvažujícímu člověku zřejmé, že ke škodě ve výši 500.000,- může dojít poměrně snadno, neboť na takto vysoké výměře vznikne již při rozdílu ve výši necelých 150,- Kč/ m². V daném případě činila navržená cena za pozemek o výměře 627 m² 875,- Kč/m² a za druhý pozemek o výměře 2.717 m² 350,- Kč/m². Rozdíl zde činil 525,- Kč/m². Pokud by oba pozemky byly prodávány za cenu 875,- Kč/m², byla by celková kupní cena vyšší o 1,426.425,- Kč. A to se ještě zdaleka nedostáváme na obvyklou cenu stanovenou znalcem.

Proto nelze než dospět k závěru, že jestliže obžalovaní věděli, že v případě, že navržená cena nebude cenou obvyklou, mohou porušit zákonem chráněný zájem na řádném spravování a opatrování cizího majetku (a soud dospěl k závěru, že toto věděli, když ohledně porušení povinností na jejich straně dovedl shodně jako žalobce vědomou nedbalost), pak ale také

věděli, že mohou způsobit škodu a z dostupných údajů o obou pozemcích také věděli, že tato škoda může být značná. A nic na tom nemění ani tvrzení obžalovaných, že i přes své zkušenosti, které jako zastupitelé s prodeji pozemků měli, neměli vůbec žádnou představu o jejich obvyklých cenách.

Vzhledem k výše uvedenému

n a v r h u j i,

aby Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, jako soud odvolací, napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí.

V Liberci dne 26. února 2014

Mgr. Martina Dědková
státní zástupkyně